

Донором може стати кожний громадянин України, якому виповнилося 18 років та який пройшов необхідне медичне обстеження, за умови відсутності протипоказань, визначених Міністерством охорони здоров'я України.

Одноразово донор може здати 470 мл крові. На перший погляд цифра велика, але якщо розібратися, то це лише 10-та частина від усієї крові людини. Здавати можна як цільну кров, так і її компоненти: плазму, еритроцити, тромбоцити. Зазвичай здають цільну кров, тому що це значно швидше і простіше.

Отже, ніхто не може знати, коли кров знадобиться йому самому, його дитині, чи його коханій людині, його матері або його другові. Навіть у найблагополучніших і безпечних для життя країнах трапляються непередбачувані ситуації, тому всі виявлені недоліки повинні сприяти підвищенню ефективності правозастосування норм кримінального законодавства у сфері права на донорство та трансплантацію, що сприятиме і захисту порушених майнових і особистих немайнових прав осіб.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. – К.: Атіка, 1996.
2. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 року. – К.: Істина, 2002.
3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року. – К.: Атіка, 2001.

*Гагаріна Катерина Олексіївна,
курсант II курсу
психологічного факультету
Інституту кримінально-виконавчої
служби
Науковий керівник: Андріанова Ж. І.,
викладач кафедри
загальноюридичних дисциплін
Інституту кримінально-виконавчої
служби*

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ ЗАСОБИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ

Постановка проблеми: Однією з найважливіших проблем на сьогодні, залишається захист авторських прав. Коли йдеться про взаємодію авторства та

права, практично завжди одним із ключових питань є права авторів - виконавців.

Мета дослідження: забезпечити адекватну охорону авторських прав.

Розгляд проблеми. Виконавець – це актор, співак, музикант, танцюрист чи інша особа, яка виконує твори літератури, мистецтва чи народної творчості за допомогою гри, співу, читання, декламування, гри на музичному інструменті, танцю чи якимось іншим чином.

Виробник фонограми — це фізична чи юридична особа, яка взяла на себе ініціативу і відповідальність за перший звуковий запис певного виконання чи інших звуків. За відсутності доказів іншого виробником фонограми визнається особа, ім'я (найменування) якої зазначені на цій фонограмі.

Організації мовлення – це організації радіо і телебачення, в тому числі кабельного і супутникового телебачення.

Первинними суб'єктами суміжних прав є виконавець, виробник фонограми, відеограми, організація мовлення. За відсутності доказів іншого виконавцем, виробником фонограми, відеограми, програми (передачі) організації мовлення вважається особа, ім'я(найменування) якої зазначено відповідно у фонограмі, відеограмі, їх примірниках чи на упаковці, а також під час передачі організації мовлення (ст. 450 ЦК). Для виникнення та здійснення суміжних прав не вимагається будь-яких формальностей. Виробник фонограм чи виконавець на кожному екземплярі фонограми чи на кожному футлярі, в якому вона знаходиться, вправі помістити знак охорони, який складається з трьох елементів:

- 1) латинської букви "P" в колі;
- 2) імені (назви) володільця виключних суміжних прав;
- 3) року першого опублікування фонограми.

Об'єктами суміжних прав, незалежно від їх призначення, змісту, чинності тощо, а також способу чи форми їх вираження, без виконання будь-яких формальностей щодо цих об'єктів визнаються:

- 1) виконання;

- 2) фонограми;
- 3) відеограми;
- 4) програми (передачі) організацій мовлення.

Об'єктом правової охорони є власне виконання – виступ артиста-виконавця. Цей об'єкт нематеріальний і відрізняється від твору. Виконанням актором твору є процес реалізації твору, вже створеного автором, який включає всю сукупність елементів, що його складають. Виконавець є посередником між творцем та публікою, оскільки він передає вже сформульовану думку автора.

Об'єктом охорони є фонограма – запис виконання чи інших звуків на матеріальному носії. Відповідно до континентальної концепції фонограма не визнається твором. Діяльність виробників фонограм має практичну мету – перетворити короткочасне виконання в продовжуване завдяки запису. Все це здійснюється незалежно від достоїнства музичного твору, що виконується автором. Незважаючи на те, що такий вид діяльності необхідний для розповсюдження музичних творів, він не є творчим внеском в твір, створений автором. Особливості відеограми визначаються використанням при записі відеотехніки.

Під програмою як об'єктом правової охорони розуміють послідовність звуків чи зображень або звуків і зображень в межах ефірної трансляції чи розповсюдження кабельною мережею, призначену для того, щоб бути почутою чи побаченою широкою публікою залежно від конкретного випадку. Передачі в ефір являють собою відтворення звуків і зображень, разом чи окремо, дротом чи без дроту, зокрема, з використанням ефірних хвиль, оптичних волокон, кабельної мережі чи супутників для їх прийому публікою.

Критерії виникнення прав у названих трьох суб'єктів суміжних прав різні. Право інтелектуальної власності на виконання виникає з моменту першого його здійснення (ч. 1 ст. 451 ЦК). Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на виконання спливає через 50 років, що відліковуються з 1 січня року, наступного за роком здійснення першого запису виконання, а за відсутності такого запису – з 1 січня року, наступного за роком здійснення

виконання (ч. I ст. 456 ЦК). Виконавець може володіти суміжними правами за умови дотримання прав автора твору, що виконується.

Право інтелектуальної власності на фонограму чи відеограму виникає з моменту її вироблення (ч. 2 ст. 451 ЦК). Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на фонограму, відеограму спливає через 50 років, що відліковуються з 1 січня року, наступного за роком її опублікування, а за відсутності такого опублікування протягом 50 років від дати її вироблення – з 1 січня року, наступного за роком вироблення фонограми, відеограми (ч. 2 ст. 256 ЦК). Виробник фонограми, відеограми може володіти суміжними Правами на фонограму, відеограму лише у разі отримання дозволу автора і виконавця для включення в фонограму, відеограму виконання твору.

Право інтелектуальної власності на передачу (програму) організації мовлення виникає з моменту її першого здійснення (ч. 3 ст. 451 ЦК). Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на передачу (програму) організації мовлення спливає через 50 років, що відліковуються з 1 січня року, наступного за роком її першого здійснення (ч. 3 ст. 456 ЦК). Організація мовлення може володіти суміжними правами на свою передачу (програму) з моменту здійснення передачі організацією мовлення.

Висновок. Поряд з охороною прав авторів творів науки, літератури і мистецтва ЦК передбачає визнання і охорону прав виконавців, виробників фонограм та відеограм і організацій ефірного та кабельного мовлення. Права цих осіб через їх тісний зв'язок з правами авторів називаються суміжними правами. Вторинність суміжних прав, неможливість їх існування в більшості випадків без авторських прав означає, що суміжні права щодо будь-яких об'єктів можуть виникати і охоронятися лише при дотриманні авторських прав на твори, які суб'єкти суміжних прав втілюють в об'єкти суміжних прав. Більше того, якщо суб'єкт суміжних прав для створення свого об'єкта використовує інші об'єкти суміжних прав, він повинен дотримуватися прав відповідних суб'єктів цих прав.

Список використаних джерел:

1. Головченко В., Грузова Л. Правова проблема//Юридичний вісник України. -2001. – 40 с.
2. Акопов В. І. Право / В. И. Акопов, Е. Н. Маслов. - М. //Книга-сервис. - 2002. - 352 с.
3. Бедрін Л., Загрядська А., Ширинський П. Питання права //Науковий вісник Херсонський державний університет. - 2003. – 368 с.

*Гуцану Олександр,
слухач СпЗп-16з*

ПРАВОВИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМИ ДОГОВОРІВ ЩОДО РОЗПОРЯДЖЕННЯ МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Противоречивість між нормами основних авторсько-правових нормативних актів на практиці нерідко виникають проблеми при укладенні авторських договорів та при захисті авторських прав. Для того, щоб норми чинних законодавчих актів діяли як злагоджений механізм, вони повинні відповідати основним засадам права інтелектуальної власності. Одним із основних принципів права інтелектуальної власності є визнання виключного характеру всіх авторських прав — як особистих, так і майнових.

Останнього часу з посиленням ролі результатів інтелектуальної, творчої діяльності в економічному та культурному розвитку України особливої актуальності набувають питання правового регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності.

Так як, найпоширенішою правовою формою залучення в економічний оборот об'єктів права інтелектуальної власності є договір, особливого значення в сучасних умовах набувають проблеми правового регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності.